

Serdar Kaya: Rum soykırımı

Posted on 01/09/2019

Osmanlı'da Hıristiyan nüfusa yönelik ilk ciddi boyutlu katliamlar, 1894 ila 1896 yılları arasında II. Abdülhamid tarafından gerçekleştirilir. Amaç, Doğu Anadolu'daki Ermeni ve Süryani nüfusu budamaktır. Pek çok kaynak, Hamidiye Alayları aracılığıyla gerçekleştirilen bu katliamlardaki ölü sayısını 100.000'in üzerinde verir. Ancak, İttihatçıların 1913 sonrasında yaptıkları, bu katliamları dahi gölgede bırakır. Yıllara yayılan bir Hıristiyan Soykırımının ilk mağdurları Rumlar olur.

Herşey, 1914 ilkbaharında, (yani I. Dünya Savaşı başlamadan önce) Batı Anadolu'daki Rumların göçe zorlanmalarıyla başlar. 1914 yazında yetişkin Rum erkekler (muafiyet bedelini ödedikleri halde) askere alınır ve amele tabırlanında çok ağır işlerde çalıştırılırlar. Bu kimselerin çoğu ölür. Erkekler askerdeyken savunmasız kalan Trakya ve Ege bölgesindeki Rum köyleri, (İttihatçı hükümetin yönlendirdiği) çetelerin şiddetli saldırısı altında kalır. Gasplar, cinayetler, tecavüzler bitmek bilmez. Bunları gerçekleştiren çetelerin önemli bir kısmı Rumelilidir ve halbuki kısa bir süre önce Balkanlarda kendileri benzeri çirkinliklere maruz kalmışlardır.

Yaşananlara Avrupa'dan büyük tepki gelir. Ancak Birinci Dünya Savaşı başladıktan sonra, benzeri uygulamalar bu sefer doğrudan devlet eliyle (ve hatta müttefik Almanların da desteğiyle) gerçekleştirilir. Sonu gelmeyen vahşet, tecavüz ve yağma olayları neticesinde yüzbinlerce Rum ölür, yüzbinlerce diğerleri de Anadolu içlerine tehcir edilir. Tehcirin bir adı da kansız kıtaldır. Bu ölüm yürüyüşlerinde çok sayıda Rum, açlık, hastalık ve soğuktan ölür.

Bazı ekonomik hesaplar da yapılmıyor değildir. Konunun bu yönüyle Celal Bayar ilgilenir ve yok edilen Rumların mallarının Müslüman nüfusa aktarılması işini yönetir.

Soykırımın Karadeniz ayağı ise, 1916 kışında başlar. Son dalga ise, Yunanların 1919'da İzmir'e çıkmalarından sonra gelir. Neticede. İzmir'e çıkan da, Giresun'da köyünde oturan da aynı millettendir. Biriyle savaşırken diğerini sağ bırakmak olmaz...

Soykırımdan sonra

1914 ila 1922 arasındaki sekiz yıllık dönemde takriben 750 bin civarında Rum ölür. Sürgün edilenlerin sayısı ise, hem Türk hem de dünya kaynaklarında 400 ila 500 bin civarında verilir. Bu şekilde, Batı Anadolu, Trakya ve Karadeniz bölgeleri Rumlardan büyük ölçüde "temizlenmiş" olur.

İttihatçı liderler, bu insanlık suçlarından yerel yöneticilerin sorumlu olduklarını iddia ederler. Bir diğer İttihatçı klasiği ise, operasyon sona erdiğinde, mensupları katledilen kimliğe ait eserlerin (Türk olmayanlar sanki Anadolu'da hiç bulunmamışlar gibi yapmak için) tahrip edilmesidir.

Noktaları birleştirmek

Aslında bütün bunları biliyoruz. Mesela, Topal Osman'ın Karadeniz bölgesinde mağaralara insanları doldurup yakan güzü dünmüş bir canavar olduğu (Ali Şükrü Bey cinayetinin başka yerlere uzanmaması kaygısıyla da olsa) Kemalist kaynaklarda dahi açıkça belirtilir.

Peki, hiç sormak gelmez mi aklımıza: Topal Osman ve çetesinin mağaralarda yaktığı İnsanlar tam olarak kimlerdir? Onlardan böyle şeyler yapmalarını kim istemiştir? Bu kimseler, nasıl olup da bir şehirden diğerine ellerini kollarını sallaya sallaya gidip katliamlar yapabilmekte ve bir noktadan soma birden B.M.M. Başkanı'nın muhafız kıtasına dahil olabilmektedirler?

Aslında böyle tuhaf şeyleri tekil bazda biliyoruz. Ama bu bilgileri anlamlandırmamıza imkân tanıyacak bir çerçeveye sahip olmadığımız için noktaları birleştiremiyoruz. Bu nedenle de, herşeyi iyi ve kötülerin savaşına indirgeyen bir milli masala inanmaktan başka çaremiz kalmıyor.

Bugün itibariyle bizler için herşey, kötü düşmanın bir gün İzmir'e çıkması ve ardından iyi Türklerin bir Kurtuluş Savaşı vererek vatani kurtarmasından ibaret. Kurtuluş Savaşı'nın (aynı zamanda Sakarya Savaşı gazileri olan) Topal Osman çetesi gibi yüzlercesinin gerek cephedeki gerekse "cephe arkasındaki faaliyetleriyle verildiğini düşünmek ise, pek bize göre değil. Savaş sonrasında Türkçe konuş (tu rulan Müslümanlar" ve "Müslüman edilenler"den "Orta Asya'dan gelmiş bir Türk milleti" çıkarıldığını düşünmek de öyle.

Hâlbuki sorulacak ne çok soru var... Düşman neden başka bir yere değil de İzmir'e çıktı? Neden Batı Anadolu'yu İşgal etti? Bize karşı neden bu kadar kin doluydu? Düşman dediğimiz insanların ne kadarı evini barkını geri almaya çalışan Osmanlı Rum köylüleri idi? Buna hakları var mıydı? Biz yedi düvele ve onların emperyalist emellerine karşı savaşmamış mıydık? Peki, düşmanı "denize döktükten" sonra İzmir'de neden günlerce söndürülmeyen bir yangın başladı? Kimlerin evi barkı yanıyordu?

Emperyalist kime denir? Sözlükler bu konuda ne der?

Kaynak: serdarkaya.com